

34- Truyện Vua Thiện Diện Cầu Pháp

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn vì lòng Đại bi, trong suốt đêm dài Ngài thường giảng nói rộng rãi cho tám bộ chúng như Trời, Rồng... nghe về pháp mầu cam lộ vô thượng mà Ngài đã chứng được bằng trí Nhất thiết chủng nhưng Ngài không hề mỗi mệch nhằm chán hay sinh tâm biếng trễ.

Lúc ấy các Tỳ-kheo thấy việc ấy bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, nay vì sao trong suốt đêm dài Ngài giảng nói pháp yếu mà không nghỉ ngơi, thân tâm lại không biết nhằm chán, mỗi mệch như thế? Tại sao Ngài làm được như vậy?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ.

Thuở xưa, cách nay vô lượng kiếp, có nước Ba-la-nại rất hùng mạnh, đời sống nhân dân sung túc an vui. Vua nước ấy tên là Thiện Diện, vị thái tử con vua tên là Tôn-đà-lợi. Vua Thiện Diện là người thông minh trí tuệ, rất ưa thích đạo đức thường mong cầu pháp mầu, vua đem các thứ châu báu ra ngã tư đường nói rằng:

–Ai có pháp mầu, giảng nói cho ta nghe, Ta sẽ cho các châu báu này.

Do lòng chí thành của vua cảm động đến cung điện của chư Thiên, khiến cung điện chư Thiên phải chấn động.

Lúc ấy Thích Đề-hoàn Nhân liền quán sát, biết rằng vua Thiện Diện có tấm lòng sâu nặng đối với chánh pháp, lòng thành này cảm ứng khiến cung điện của ngài phải dao động. Thích Đề-hoàn Nhân liền hóa thân thành tướng La-sát, có hai nanh dài bén nhọn nhô ra ngoài, với dáng vẻ khác thường trông rất kinh sợ, đến hoàng cung tự nói rằng:

–Ta có pháp mầu.

Vua nghe nói, liền ra ngoài đón rước La-sát để được nghe pháp. La-sát nói với vua:

–Ta tuy có pháp, nhưng vì đang đói khát, nên không thể nói được.

Nghe vậy, vua liền sửa soạn đầy đủ các món uống ăn để dâng cho La-sát. Nhưng La-sát nói:

–Món ăn của ta chỉ có máu nóng và thịt tươi, còn các món ăn này không phải thức ăn của ta.

Bấy giờ thái tử Tôn-đà-lợi nghe La-sát nói vậy, bèn tâu với Phụ vương:

–Pháp âm rất khó được nghe. Nay, con dâng thân này cho La-sát tùy ý ăn thịt, mong rằng Phụ vương được nghe pháp mầu.

Nghe thái tử phát tâm rộng lớn, không tiếc thân mạng, vua tự nghĩ: “Trong nhiều đời kiếp, ta bị ân ái trói buộc, trôi lăn trong sinh tử chưa có lúc nào cùng. Hôm nay, để được nghe pháp, ta đành hy sinh đứa con yêu dấu của mình.” Nghĩ vậy rồi, vua chấp nhận cho thái tử bỏ mình.

Lúc ấy được Phụ vương cho phép, thái tử bố thí thân mình cho La-sát. La-sát liền cấu xé thân thể thái tử, máu me nhầy nhụa khắp mặt đất. Ăn thịt uống máu xong, La-sát vẫn nói chưa no.

Khi ấy, thấy con mình đã xả thân thí cho La-sát, La-sát ăn rồi còn nói chưa no, phụ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

nhân của vua nghĩ rằng: “Con ta còn bỏ thân được hưởng chi ta không bỏ thân được sao!” Phu nhân theo suy nghĩ của mình, tâu lại cho vua nghe và vua lại đồng ý.

Khi đó phu nhân bố thí thân cho La-sát. La-sát cũng cấu xé thân thể phu nhân ăn uống như trước. Ăn rồi, La-sát nói vẫn còn đói khát, lại nói với vua:

–Đại vương hãy hiến thân cúng cho ta ăn luôn.

Vua đáp:

–Giờ đây, đối với thân mạng ta không hề tiếc rẻ, nhưng nếu thân này chết đi thì không nghe pháp được. Vậy, người hãy nói pháp trước, sau đó ta sẽ bỏ mình cho người ăn thịt.

Bấy giờ, La-sát biết được tâm thành tín của vua, liền nói kệ:

*Ân ái thì sinh lo
Vì ái mà có sợ
Nếu dứt được ân ái
Không còn sợ hãi gì.*

La-sát nói kệ xong, liền hoàn lại thân Đế Thích, thái tử và phu nhân bỗng nhiên cũng được hoàn lại thân cũ. Vua nghe pháp rồi, càng sinh tâm kính tin, lại thấy phu nhân và thái tử còn sống, nên trong lòng vui mừng khôn xiết.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, vua Thiện Diên lúc bấy giờ nay chính là Ta còn thái tử bấy giờ nay là A-nan và phu nhân của vua là Da-du-đà-la bây giờ. Thuở xưa khi Ta tu đạo Bồ-tát, vì cầu pháp nên đối với vợ con kính yêu mà Ta mà còn không yêu tiếc, hưởng chi hôm nay mà Ta lại sinh tâm mỗi nhọc ư!

Lúc bấy giờ các Tỳ-kheo nghe theo lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M